

Internationale Dag voor de Vrede
Maandag 21 september 2020
Locatie: Hooglandse Kerkgracht

Opdracht: spreek in een viertal minuten over de stelling:
“verschil is niet een probleem dat moet worden opgelost, maar een kwaliteit die aan vrede kan bijdragen” aan de hand van wat jou raakt, wat jou inspireert, wat jou angstig of onzeker maakt.

=====

Een vlinder die verdronken is in mij.

*“Altijd ben ik voor het leven op de vlucht
Als een vlinder die toch vliegen kan tot in de blauwe lucht...”*

Dit komt uit ‘Verdronken vlinder’, een liedje van Boudewijn de Groot, met tekst van Lennaert Nijgh. Dit nummer, dat zo van toepassing is op mijn leven, zal straks ook ten gehore worden gebracht, maar wel in een hele bijzondere uitvoering.

Op deze gedenkwaardige maandag, de Internationale Dag voor de Vrede zou ik natuurlijk een hoogdravend verhaal kunnen houden over vrede in de wereld of beter, over het gebrek aan vrede in de wereld. Dat ga ik echter niet doen. Ik blijf vanmiddag heel dicht bij mezelf, vrede op microniveau zeg maar.

Het thema van vanmiddag is ‘verschillend zijn’, ‘anders zijn’, verschil als kwaliteit. Dat noemen we tegenwoordig met een duur woord ‘diversiteit’. Diversiteit is overal om ons heen, als we het maar willen zien. Diversiteit is mooi, het verrijkt ons als mens, het verrijkt onze samenleving, het verrijkt onze cultuur. We moeten diversiteit dan ook omarmen en koesteren. Helaas wordt diversiteit door sommigen als een bedreiging ervaren, een bedreiging van onze normen en waarden, als een verarming zelfs van onze cultuur. En daarmee wordt verschillend zijn, wordt anders zijn, een bedreiging voor diezelfde vrede, een bedreiging voor vreedzaam naast en met elkaar samenleven.

Als transgender persoon, als trans vrouw met een Indische migratieachtergrond, weet ik als geen ander hoe het voelt om anders te zijn én om uitgesloten, uitgescholden, bedreigd, ja zelfs in elkaar geslagen te worden, domweg om wie ik ben, namelijk mezelf. Nu heb ik eerlijk gezegd ook best een hele lange en moeizame weg met de nodige hobbels afgelegd om mezelf te accepteren, om als het ware vrede te sluiten met wie ik in mijn hart echt ben. Mijn levensmotto was lange tijd en dan doe ik weer even een beroep op Lennaert Nijgh:

*“Om te leven dacht ik je zou een vlinder moeten zijn
Om te vliegen heel ver weg van alle leven, alle pijn.”*

Voor jezelf weglopen is op de langere termijn natuurlijk geen oplossing. Met dat inzicht op zak ging ik actief op zoek naar mijn ware ik en heb ik uiteindelijk mezelf gevonden en volledig geaccepteerd. En vanaf dat moment nam mijn leven een andere wending: ik voelde mij bevrijd, ik kwam tot bloei, ik zag het leven weer zitten en dat straalde, nee, dat straal ik nog steeds uit. Ik ben gelukkig en oprecht trots op de persoon die ik ben. Ik ben nu ook meer zichtbaar dan ik ooit in mijn leven ben geweest, zowel letterlijk als figuurlijk. Ik heb niet langer de behoefte mij te verstoppen. In de woorden van Lennaert Nijgh: *“ik heb niet langer hinder van jaloersheid op een vlinder”*.

En door mijn positieve uitstraling en mijn bewuste keuze om extra zichtbaar te zijn, heb ik veel interactie met andere mensen. Ja, ook met mensen die ‘trans personen’ in eerste instantie maar ingewikkeld of raar vinden en zelfs afwijzen. Veelal is dat ingegeven door onwetendheid en/of angst voor het onbekende. Maar juist door met oprechte interesse met elkaar in gesprek te gaan, ontstaat verbinding, een verbinding die recht doet aan onze overeenkomsten én verschillen, die recht doet aan wie we in essentie zijn. Daarmee komen we dicht tot elkaar En dat opent de weg naar een vreedzame en tolerante samenleving, waarin we allemaal onszelf kunnen zijn. We zijn immers allemaal uniek en anders.

Terima kasih, dank u wel.